

Nový Jeruzalém č. 7/2016

Zpravodaj pro 199. prosebnou mariánskou pouť Nový Jeruzalém, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Oslavici u Velkého Meziříčí - ve středu 13. července 2016 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Bohdalově.

V pondělí 13. června 2016 přijelo a přišlo na pouť NJ do Bystřice čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 450 poutníků. Svátost smíření udělovalo 10 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Miloslava Kabrdy na pouti NJ v Bystřici:

Když Češi točí filmy, točí komedie. Když jdou do divadla, chtějí se zasmát. Česká kultura se – na rozdíl od té polské nebo slovenské – vyhýbá tragičnosti a heroismu. Hledá především pohodu. Chce být nad věcí. **Její leckdy léčivý sklon nebrat se vážně, má však i odvrácenou stránku.** Snaží se vytvořit ze života nezávaznou hru, v níž se věci sebevážnější dají neutralizovat správnou dávkou humoru – jen proto, aby nás neobtěžovaly. Smějeme se hrdinství, smrti, víře. Také kněz, pokud už se v české kultuře objeví, pak jako kdosi k smíchu: sneseme jen hřímajícího, láhve objímajícího feldkuráta Katze nebo přihlouplé panáčky z Troškových filmů. **Hlavně ne patos.** Jenže kněžství je patetické – ze své podstaty. **Kristus Dobrý Pastýř přichází, aby položil život za své ovce a totéž žádá po těch, kdo se svěřili do jeho školy.** Kněz, **bytosť, je jímž smyslem,** je dělat z lidí svaté, táhnout je k nebi, nemůže být něčím nepateticky pohodovým, něčím nezávazným, nenáročným. **Je smutné,** když se o knězi říká: „On je úplně normální,“ a myslí se to jako chvála. Jinými slovy: Ten člověk poví vtip, zajde na pivo a neotravuje nás řečmi o hříchu, o svatosti, o smrti, soudu, nebi a pekle. Je smutné, když se o knězi říká: „Je v pohodě.“ **Je mnohem potěšitelnější,** když se udělá anketa o potřebnosti různých povolání a kněz, jak tomu bylo v naší zemi, skončí na předposledním místě. Značí to, že Češi vědí, k čemu kněz je, že vlastně – ze světského hlediska – není k ničemu, že jim nemůže pomoci k ničemu z toho, co bezprostředně chtějí. **Mohl by snad pomáhat ke svatosti ale oni o ni nestoí, ta je straší.** **Pokud by myšlenka na kněze, byla příjemná lidem, kteří před Bohem utíkají, pak by bylo na knězově kněžství patrně něco špatně.** Kněz udržuje světla před svatostánky rozsvícená, je svědkem nechtěné a naléhavé přítomnosti Lásky, která čeká na to, aby člověka uchvátila. **Lidé kolem chodí bez povšimnutí, a domnívají se, že by se nic nestalo, pokud by světla před svatostánky zhasla, pokud by už nikdo nepřinášel na oltáři Nejsvětější Obět, která je nad všechny lidské oběti, protože při ní neumírá jen člověk pro Boha, ale Bůh pro člověka.** Domnívají se, že by se nic nestalo, pokud by se život obce omezil jen na Továrnu a Stadion a Supermarket, jen na Pohodu. A pokud má mít v jejich životě místo kněz, pak jen natolik, nakolik ho lze vměstnat do Pohody: smí žehnat stříkačky a na Štědrý den v noci smí tvořit jednu z kulis Vánoc. **Ale běda mu, pokud bude tím, kým z podstaty je: totiž prostředníkem mezi Nebem a zemí, tím, který přináší Kristovu obět' Otcí a kdo chce do této oběti vtáhnout všechny včetně sebe.** Přítomnost toho „zbytečného kněze“, dokonce i v místech, kde se do kostela nechodí, je potřebná právě proto, že rozrušuje měšťácké pohodlíčko, které jako krusta na duši člověku brání, aby se vůbec ptal, proč na světě je. „Měšťáctví“ [řiká Hermann Hesse] je cestou pohody mezi extrém, cestou rozumného středu. Hlavně nic nepřehánět. Nebýt zpustlíkem, ale ani světcem. **Člověk má možnost zcela a naprosto se oddat duchu, oddat se pokusu přiblížit se božskosti, ideálu světce. Má však obráceně i možnost zcela se oddat svým pudům, žádostem svých smyslů, a veškeré své snažení zaměřit na získání chvilkové rozkoše. Jedna cesta vede ke světcí, mučedníku ducha, k odevzdání se Bohu. Druhá cesta vede k tomu být zhýralcem, mučit se pudy, oddat se zániku. A mezi oběma cestami se pokouší v umírněném středu jít měšťák. Nikdy se nebude obětovat, nikdy se neoddá ani rozkoším, ani askezi, nikdy nebude mučedníkem, nikdy se nepodvolí zkáze – naopak, jeho**

ideálem není vzdát se svého já, nýbrž si je uchovat, jeho snažení [nevede] ani [ke] svatosti, ani jejímu protikladu, bezvýhradnost je pro něho nesnesitelná, chce sice sloužit Bohu, ale i rozkoši, chce sice být počestný, ale také trochu se na zemi pěkně pohodlně pomět. Zkrátka se pokouší usadit uprostřed mezi extrém, v mírném a neškodném pásmu bez prudkých víchřic a bouří, a také se mu to daří, jenže na úkor oné životní a citové intenzity, kterou skýtá život zaměřený na bezvýhradnost a extrém.

Intenzivně žít se dá, jen na úkor svého já. A měšťák si necení ničeho než právě svého já [...] Za cenu intenzity tedy dosahuje záchovy a jistoty, místo posedlosti Bohem sklízí klid svědomí, místo rozkoše pohodu, místo svobody pohodlí, místo smrtelného žaru příjemnou teplotu. **Měšťák je tedy [...] stvoření s chabou životní hybnou silou, stvoření úzkostlivé, bojící se sebeobětování a snadno ovladatelné.** Může vůbec Ježíš zachránit měšťáka? Zdá se to skoro nemožné, ale „u Boha je možné všechno“! **Kněz není tím, kdo lidi chlácholí v jejich měšťácké prostřednosti, a pokud ano, pak zrazuje Krista. Kněz je bořítelem světských útěch, burcovatelem pro Nebe.** Jinak je nepotřebný. **Jenže svět nepotřebuje nic víc než právě takové... nepotřebné lidi... kteří by člověka vyváděli z jeho bludného kruhu** mezi Továrnou, Stadionem a Supermarketem. **Je ironií současné Evropy, že těmi, kdo nás probouzejí z pohodlného měšťáckého žití zaměřeného naprosto nekřesťansky na seberealizaci místo sebeztrácení nejsou kněží, ale stoupenci radikálního islámu.** Jejich ideály jsou šílené, zvrácené, přesto však disponují silou, již ochablá Evropa už nemá, **silou obětovat se. Silou klanět se něčemu, co je přesahuje, i když to není pravý Bůh, ale modla, a ochotou položit život.** Mnozí z nich se přitom nenarodili na Blízkém Východě, ale v Belgii, Francii či Švédsku a obrátili se proti civilizaci, která je odchovala – a není divu. Saïd Kouachi, jeden teroristů, kteří spáchali prosincové útoky v Paříži, studoval na slušné francouzské škole a hrával fotbal v místním klubu, Amedy Kulibaly, jiný islámský atentátník, pár let před svým útokem pracoval jako vzorný zaměstnanec Coca-Coly a dokonce si jako ukázkový příklad integrace do společnosti potřásl rukou s francouzským prezidentem. Tito a jiní muži, kteří se obalují výbušninou a střílí po lidech, nejsou monstra z dovozu, **ale evropští občané s evropským vzděláním. Současná Evropa jim dává všechno, co má, a přece to nestačí.** Starosta městečka na jihu Francie si posteskl, že se deset mladíků z jeho obce přidalo v Sýrii k džihádistům, ačkoliv v jejich čtvrti právě vystavěl výstavní „skate park“ pro volnočasové aktivity. Jaký nevděk! Jak to, že tyto mladé lidi, kteří nakonec sáhli po zbraní, nenašli naplnění v práci pro Coca-Colu, v ježdění na skate-boardu ani v čutání po místní fotbalový tým? **Co jim v západní civilizaci chybělo? Jak to, že ti, kdo mají co jíst, s kým spát, s čím si hrát, nakonec propadnou fanatickým ideologiím a začnou svým bližním stínat hlavy?** Kde se ten nevděk vzal? **Copak jim Evropa nedala všechno? Dala – a bylo to málo. V člověku je touha po hrdinství, po modlitbě, po sebedarování, je v nás touha se klanět, a tuto touhu sekulární společnost se všemi svými výdobytky prostě nenasytí.** Divíme se, že Evropany – a nejen ty arabského či tureckého původu – láká radikální islám. Ale proč se vlastně divíme? Lidé jako Saïd Kouachi a Amedy Koulibaly byli dokonale integrováni do společnosti, **jenže do společnosti dokonale vyprázdňené od jakýchkoliv ideálů, za které lze pokládat život.** Ano, Evropané, mají hodnotu, kterým převážně věří. Věř v lidská práva, v toleranci, otevřenost, mír, pokrok, v ochranu životního prostředí a v právo na slast. Pěkné ideály. – některé z nich mají dokonce kořeny v křesťanství – ale jsou-li od svých křesťanských kořenů odříznuté, samy nepostačují, nenasytí, **nezazehnou srdce člověka natolik, že by položil život. A Evropa, která nemá pro co umírat, nemá pro co žít.** Evropa, která nemá pro co umírat... ke své sebevraždě ani nepotřebuje džihádisty, i bez cizí pomoci stárne a schází. **Vydává se na drahé dovolené, na studijní pobyty a pracovní stáže, ale odmítá mít děti.** Ne proto, že by v ní nebylo dost blahobytu, ale proto, **že v ní není dost naděje a ochoty se obětovat.** Evropa bez Boha, **Evropa bez matek postupně dodýchává... a přitom s údivem sleduje... že mnozí z těch, které odchovala, se obracejí proti ní. Proč? Protože v ní není, komu se klanět.** Člověk, a zejména mladý člověk, nehledá pouze, pro co by žil, ale také, pro co by položil život. **Touha po radikálním sebeobětování je do našeho srdce vepsána aspoň tak silně jako touha po sebeuchování.** Ale za co se může současný Evropan obětovat? Snad za svobodu slova? Možná... Ale co máme ještě tak důležitého k vyslovení? **Jakou radostnou zvěst může ještě**

starý kontinent zvěstovat světu? A je příznačné, že **společnost lidí, kteří nemají pro co dávat život, je zároveň společností lidí, kterým schází důvod život předávat. Společnost bez mučedníků, je společností bez matek. Žijeme ve světě dvou děsivých alternativ.**

Jednou je sekulární Evropa se svou kulturou neklanění. Druhou je radikální islám se svým klaněním se krvavému bohu, který po svých ctitelích žádá, **aby se provraždili k míru, podobně jako to chtěl nedávno fašismus a komunismus. Tváří v tvář dvojí hrůze světa, v němž žijeme**, hrůze v podobě Evropy, která se zapomněla klanět, a hrůze islamismu, který se sice klaní, ale démonickým silám, **jsme zvláště my kněží povolání k tomu, abychom reprezentovali radikální křesťanství**, křesťanství naprosto nepřizpůsobené potřebám pohodlného měšťáka 21. století. **Křesťanství, které člověku, jenž hledá pohodu a seberealizaci, nenabízí vůbec nic a je jím oprávněně nenáviděno. Křesťanství prodchnuté duchem klanění a kajícího, jehož představitelé se více starají o to, aby sami klečeli před svatostánkem, než aby na lacinou reklamu lákali lidi do kostela, kde jim pak stejně nemají co nabídnout. Křesťanství, které se nebojí být jiné, cizí, nesrozumitelné a které oslovuje právě proto, že se vemlouvavými slovy nepodbízí světu, nýbrž prostým jazykem a skloněnými koleny chválí Boha.** Kdysi na našem kontinentě bylo komu se klanět. Kdysi byl na našem kontinentě elán k přežívání. Dnes unavená Evropa nemá již téměř žádné sebevědomí, téměř žádnou vůli se bránit. Sama se Bohu neklaní, proto bude možná převládána kulturami schopnými se klanět – i kdyby to bylo falešným bohům. **Evropa, která se opět klanění naučí, bude Evropou ochotnou život darovat i obětovat, Evropou početných rodin a plných klášterů, ne kontinentem lidí, kteří sice mohou žít, jak chtějí, ale nemají proč.** Klanění je výzvou pro nás kněze. Nebudme normální, nebudme v pohodě, budme stejně radikálně pro Krista jako byli Said Kouachi a Amedy Koulibali ochotní být radikální pro svou karikaturu Boha. **To, co svým klaněním a svou kajícího reprezentujeme je ostatně jediná cesta, která Evropě zbývá, pokud má přežít.** A lidé to brzy poznají, aniž bychom jim museli nadbíhat. Proto se nenechme uvěznit podružnostmi, **ale především se dnes a denně klaníme Kristu – Cestě života**, kolem níž zeje dvojí propast – zleva propast neklanění, zprava propast klanění se modlám. Avšak ani ateismus ani islamismus – **jedině Kristus je odpověď na odvěký hlad srdce**. Kristus se ke mně sklonil! A jak mu já odpovím? Ne v první řadě svou činnost po vzoru lidí vězňůných světem, **ale tím, že nenechám Pána v kostele samotného, ale budu se mu hodiny a hodiny klanět na místě těch, kdo to zatím neumějí nebo nechťejí umět.** Pokud je předejdu, připojím se ke mně, protože svět jim nabízí jen pohodu, která nenasytí. Nedej, Pane, aby lidem pohodu nabízeli i kněží. Kam by potom ty hladové duše šly? **Pouze ten, kdo je maličký a na zemi na kolenou, se může dotknout nohou posla, který přináší radostnou zprávu, radostnou zvěst spásy, pokoje a odpuštění hříchů.**

Závěrečné slovo po mši svaté: Dívejte se na události v rodině, v obci, ve státě, v Evropě a na celém světě očima **Evangelia, pohledem věčnosti**: cesta tam je smrt, soud, nebo peklo. Boží milosrdenství lícuje s Boží spravedlností. Milosrdenství bez spravedlnosti je falešné. Jen čtyři hříchy volají k nebi o pomstu: úkladná vražda, sodomský hřích, odpírání mzdy dělníkům, utiskování sirotků a vdov. **Vydolujte ve svém srdci vědomosti katechismu** a pak se nebudete ničemu divit.

Po zaplacení autobusů a nutné režie zůstalo **2 823 Kč**, které jsme použili na uhrazení pohledávek z poutí NJ, kdy sbírka nestačila na zaplacení autobusů a nutné režie. Pán Bůh zaplatí. Poděkování patří také místnímu faráři P. Karlovi a všem farníkům z Bystřice, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s hlavním celebrantem poutě NJ v Oslavici, kterým je Mons. Jan Peňáz, farář ve Křtinách – nebude, ale: Otec Jan je neúnavný poutník a zakladatel a podporovatel většiny pěších poutí v naší vlasti, rád a často opakuje slova, která miloval sv. Jan Pavel II.: „každý z nás na této zemi, poutníkem je k věčnosti....“ – mnoho se o něm dá vyčíst na internetových stránkách www.poutnik-jan.cz. Mimo jiné patří k zakladatelům Nového Jeruzaléma a tak i když v lidských plánech měl být v Oslavici jiný hlavní celebrant – bude nám

sloužit právě on. A protože výše uvedená promluva otce Miloslava je přetištěná doslova a místa na rozhovor je málo tak si myslím, že otci Janovi udělá radost toto:

Mimořádná (nečekaná) pozvánka na mimořádnou (nečekanou) pěší pouť.

Začátek – **sobota 9. července 2016 na náměstí u sousoší svatých Cyrila a Metoděje v Bystřici n/Pernštejnem v 6,30.** Dopolední cesta – Rozsochy, Albrechtice, Branišov, Nová Ves u Nového Města na Moravě, Slavkovice (20 km). Zde v kostele pobožnost k Božimu milosrdenství, sv. zpověď, občerstvení, odpočinek. Dopolední program: **odchod ze Slavkovic v 13,30** – přes Vysoké do Žďáru n/Sáz (10 km) – **příchod Svatou branou v basilice P. Marie a sv. Mikuláše, v 16,30 – poutní mše svatá v kostele sv. Jana Nepomuského na Zelené hoře.** Návrat do Bystřice – MHD (18,05) a vlakem 18,40 – 19,28.

16. pěší pouť na Velehrad. Severozápadní proud (Do tohoto společenství jsou pozváni a účastní se ho poutníci z oblastí kolem měst a míst: Sebranice u Litomyšle, Bystré, Žďár n/Sáz, Nové Město na Moravě, Bystřice, Olešnice, Kunštát, Letovice, Boskovice, Ruprechtov). Jsou také zváni všichni ostatní, kteří chtějí poznat trasu která vede krásnou krajinou: Českomoravská vysočina, Boskovická pánev, Moravský kras, Dražanská vrchovina, Ždánický les, Chřiby.

Předetapa začíná v neděli 21. 8. ve 14 hodin v Radešinské Svatce – pod vedením otců pallotínů a P. Pavla Habrovce. Končí na **Vítochově v 19 hodin mši svatou.**

Úvodní etapa: **Vítochov v pondělí 22. 8. ve 12 hodin** - žehnání poutních křížků novým poutníkům a požehnání na cestu ze starobylého, krásného poutního cyrilometodějského Vítochova přes Vír (sv. Sedmipočteníci) do **Olešnice.**

1. etapa: V úterý 23. 8. ráno z **Olešnice** přes Letovice do **Boskovic.**

2. etapa: Ve středu 24. 8. z **Boskovic** přes Sloup, Senetářov do **Ruprechtova.**

3. etapa: Ve čtvrtek 25. 8. z **Ruprechtova** přes Rostěnice do c. **Milonic**

4. etapa: V pátek 26. 8. z **Milonic**, přes Koryčany, horu sv. Klimenta do **Boršic.**

Poslední etapa: V sobotu 27. 8. posílení poutníky, kteří přijedou za námi autobusy z **Boršic na Velehrad.**

Je třeba se přihlásit co nejdříve u jáhna Ladislava Kince na níže uvedených kontaktech. Záloha na dopravu zavazadel, pití na cestě a další – 200 Kč, děti 100 Kč (děti z početných rodin a jejich rodiče neplatí – díky podpoře dobrodinců).

Sobotní pouť autobusem na závěrečnou etapu 16. pěší poutě na Velehrad - 22. 8. 2015 – do Boršic a společná poslední etapa na Velehrad. Záloha 250 Kč. Také na tuto pouť je nutné se co nejdříve přihlásit u jLK.

13. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka v sobotu 10. 9. 2016.

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2016 a výhled na 2017:

13. září Pavlov	13. října Jámy	14. listopadu Budišov	12. prosince Olešnice
2017 leden Velké Meziříčí	únor Lysice	březen Křižanov	
duben Měříň	květen Nové Veselí	červen Jimramov	
červenec Oslavice	srpen Olešná	září Radostín	
říjen Bystré	listopad Trpín	prosinec Olešnice	

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 200. pouť NJ – v sobotu 13. srpna 2016 v 18 hodin do Žďáru n/Sáz – basilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Mikuláše – hlavní celebrant – Mons. Pavel

Konzbul, pomocný biskup brněnský

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 7. 2016. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť), kinc@dieceze.cz

Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.rovecne.farnost.cz.